

САКИ

МУЗИКАТА НА ХЪЛМА

Превод от английски: Мина Щанева, —

chitanka.info

Силвия Селтън закусваше в дневната на имението Йесни с приятното усещане за окончателна победа, каквото сигурно е изпитвал някой войник от кавалерията на Кромуел сутринта след сражението при Уорстър (Град в Южна Англия, където през 1651 г. войските на Кромуел побеждават Чарлс II.). Тя не бе особено войнствена по природа, ала принадлежеше към по-преуспяващата класа на борците, войнствени по стечение на обстоятелствата. Съдбата бе пожелала животът ѝ да бъде поредица от дребни борби — борби с настроения срещу нея шанс, в които Силвия все пак бе успяvalа да се наложи. Сега тя имаше чувството, че е довела до победен край най-тежката си и със сигурност най-важна битка. Защото, да се омъжиш за Мортимър Селтън (Мортимър Мъртвеца, както го наричаха най-близките му неприятели) напук на студената неприязнь на неговото семейство и въпреки пълното му безразличие към жените, бе наистина постижение, изискващо решителност и ловкост. Предния ден бе довела победата си до заключителния ѝ етап, като измъкна съпруга си от Лондон и сателитните му курортни градчета и го накара „да се установи“, както се изразяват подобните ней, в усамотената, опасана с гори къща, която бе провинциалната резиденция на Селтънови.

— Никога не би успяла да накараш Мортимър да замине, скъпа — ѝ беше казала свекърва ѝ зядливо, — ала отиде ли веднъж някъде, той остава там. Йесни го привлича магически почти толкова силно, колкото Лондон. Човек може да разбере какво го привързва към Лондон, но към Йесни... — тук достолепната вдовица бе свила рамене.

Наистина пейзажът в Йесни не бе ни най-малко облагороден и едва ли би допаднал на хора с градски вкусове, а Силвия въпреки името си (Името произлиза от латинското *silva* (гора).) не беше горско чедо и си представяше лесовете като градините в Кенсингтън (Аристократичен, богато озеленен жилищен район в Лондон). На природата тя гледаше като на нещо полезно за здравето и по своеобразен начин великолепно, ала и способно да докара беди, ако му дадеш премного свобода. Затова и желанието да живее извън града бе ново у нея и бе последица от женигтата ѝ с Мортимър. Предната вечер Силвия със задоволство бе забелязала как „погледът на лондончанин“, както го наричаше тя, постепенно угасна в очите на съпруга ѝ, когато ги обгърнаха горите и пиренът на Йесни. Стратегията ѝ бе успяла, волята ѝ надделя: Мортимър щеше да остане.

Под прозорците на дневната тревиста площ, която слизходителните хора биха приели за морава, се спускаше стръмно надолу, а отвъд ниския ѝ край, маркиран от занемарени фуксиеви храсти, друг, още по-стръмен участък, обрасъл с пирен и орлова папрат, се съмъкваше и се превръщаше в дефиле, по чиито пещеристи стени растяха дъбове и тисове. Тази дива природна картина внушаваше мисълта за подмолна връзка между живота, носещ наслада, и други, невидими застрашителни сили. Силвия го установи по себе си: докато съзерцаваше пейзажа с одобрението на школуван естет и се усмихваше доволно, тя внезапно потръпна.

— Много е диво — каза тя на Мортимър, който междувременно бе дошъл при нея, — ще рече човек, че на такова място култът към Пан е жив и досега.

— Той никога не е отмирал — отвърна Мортимър. — Случвало се е други богове, дошли по-късно, да съблазняват жреците му, но той си остава божеството на природата и към него накрая се връщат всички. Наричали са го баща на всички богове, но повечето от децата му са били мъртвородени.

Силвия бе религиозна по непресторен, благочестив начин и не одобри думите „други богове, дошли по-късно“. Но поне беше ново и обнадеждаващо да чуеш Мортимър Мъртвеца да говори с енергия и убеденост по някакъв въпрос.

— Вярваш ли наистина в Пан? — запита скептично тя.

— Правил съм доста глупави грешки — отвърна кротко съпругът ѝ, — но не и тази да не вярвам в бог Пан, когато съм тук. Ако си умна, ти също няма да разтръбяваш неверието си в него твърде гръмко, докато се намираш на подвластна му земя.

Едва седмица по-късно, когато вече беше изчерпала привлекателните страни на разходките из горите край Йесни, Силвия доби смелост да предприеме инспекционна обиколка из постройките на стопанството. В представите ѝ думите „стопански двор“ се свързваха с шумно оживление и радостна суетня, с бутала за масло и усмихнати млекарки, с групи коне, които пият вода, нагазили до коленете в езерца, препълнени с патици. Ала докато крачеше между мрачните сиви сгради, които в Йесни подслоняваха добитъка, реколтата и производството, тя почувства най-напред атмосфера на вцепеняло запустение, сякаш се беше озовала в обезлюдена ферма,

оставена за свърталище на бухали и паяци. А послеолови излъчваща се от всичко наоколо скрита, но бдителна враждебност: съзря сянката на онези застрашителни невидими сили, които бе усетила да витаят и над дефилето, горите и сечищата. Иззад тежки врати и прозорци със залостени капаци се чуваше неспокойно тропане на копита, подрънкане на вериги, понякога и приглушено мучене на затворено в бокс животно. Мършаво куче я наблюдаваше съсредоточено и недружелюбно от един далечен ъгъл. Когато младата жена го наближи, то се вмъкна безшумно в колибката си, а после, когато тя отмина, пак така безшумно се измъкна навън. Няколко кокошки ровеха за храна в подножието на купа сено, но при появата ѝ се скриха под една порта. Силвия имаше чувството, че ако в тази пустош от плевници и хамбари срещне човешки същества, те ще се стопят във въздуха като привидения от погледа ѝ. Най-сетне, като свърна бързо зад един ъгъл, налетя на нещо живо, което не избяга от нея: огромна свиня, полегнала в басейн от кал. Гигантските размери на добичето надминаваха и най-шеметните представи на неговата нестъпвала дотогава на село стопанка за екземплярите от този вид. Свинята тутакси застана нащрек и прояви готовност да се възмути, а при необходимост и да отблъсне необичайното нарушение на спокойствието ѝ; бе ред на Силвия да се оттегли незабелязано. Младата жена закрачи унило покрай дворове с купи сено, краварници и дълги варосани стени и изведенъж, както крачеше, се стресна от странен звук — ехото на звънлив двусмислен момчешки смях. Иън, единственото момче на работа в стопанството (русоляв селяндур с изтощено лице), бе видимо зает в картофената нива на склона на съседния хълм, а Мортимър, когато Силвия го разпита по-късно, не знаеше кой друг би могъл да издебне съпругата му и скрит от очите ѝ, да ѝ се надсмее след комичната среща със свинята. Споменът за това echo, чийто източник не бе установен, подсили усещането на младата мисис Селтън, че нещо съмътно злокобно витае над Йесни. Тя виждаше твърде рядко съпруга си; стопанството, ловът и риболовът, изглежда, го погълъщаха изцяло от зори до здрач. Веднъж обаче, тръгвайки през гората в посоката, в която бе видяла Мортимър да поема сутринта, Силвия излезе на една просека сред орехови дървета, преградена в дъното от редица огромни тисове, а в центъра с каменен пиедестал, върху който стърчеше малка бронзова фигура на младия Пан. Статуята бе прекрасно изработена, но

вниманието на мисис Селтън привлече главно един току-що откъснат едър грозд в краката на божеството, положен като един вид приношение. Гроздето никога не е било кой знае колко изобилно на господарската трапеза в Йесни и Силвия сърдито грабна чепката от пиедестала. Тръгна назад към къщата, мислейки с презрително раздразнение за суеверието на съпруга си, ала внезапно раздразнението отстъпи място на остра уплаха: иззад гъстата плетеница от млади клонки тя съзря да ѝ се мръщи красиво мургаво момчешко лице с неизразимо зли очи. Пътеката бе уединена и безлюдна както всички пътеки около Йесни и стреснатата Силвия побягна, без да се спре и да разгледа по-подробно явилото се привидение. Едва когато стигна до къщата, забеляза, че в бягството си бе изтървала грозда.

— Днес видях в гората един младеж — каза тя на Мортимър същата вечер, — мургав и доста хубав, обаче явно нехранимайко.

— Разумна хипотеза — рече Мортимър, — само че в момента по тези места няма никакви цигани.

— Тогава кой е бил? — попита Силвия и тъй като Мортимър, изглежда, нямаше своя хипотеза, продължи и му каза за намереното на пиедестала грозде: — Предполагам, че е било твоето дело — забеляза тя. — Безобидна лудост от твоя страна, но хората ще те помислят за ужасен глупак, ако научат.

— Ти направи ли нещо с него? — запита Мортимър.

— С гроздето ли? Ами... хвърлих го — отговори Силвия. — Толкова глупаво изглеждаше — каза тя, търсейки по безстрастното лице на съпруга си признак на недоволство.

— Не смяtam, че е било разумно да постъпваш така — рече той дълбокомислено. — Чувал съм да казват, че горските божества са доста зли към онези, които не ги зачитат.

— Та аз изобщо не вярвам в тях! — отвърна Силвия.

— Все едно — продължи Мортимър с равния си безизразен глас, — ако бях на твое място, щях да избягвам горите и овошните градини и отдалеч да заобикалям животните, които имат рога.

Всичко това, разбира се, бяха глупости, но тук, в Йесни, сред неизбродните лесове от глупостите можеха да се излюпят неприятности.

— Мортимър — каза внезапно Силвия, — мисля, че трябва да заминем за града колкото може по-скоро.

Нейната победа се оказа не така пълна, както ѝ се бе струвала — беше я увлечла в места, които вече гореше от нетърпение да напусне.

— Не мисля, че някога ще се върнеш в града — каза Мортимър. Той сякаш пафразираше предсказанието, направено от майка му за самия него.

На другия ден следобед Силвия забеляза с недоволство и дори нещо като презрение към себе си, че при разходката си по инстинкт е насочила крачки далеч от горите и овошните градини. Колкото до животните с рога, предупреждението на Мортимър едва ли бе нужно, защото тя винаги се бе пазила от тях: говедата открай време ѝ се бяха стрували в най-добрания случай съмнително неутрални, а въображението ѝ сменяше пола дори на най-виместите крави и ги превръщаше в бикове, готови всеки миг да пощръклят. Овена, който пасеше на тясната ливадка оттатък овошните градини, Силвия вече бе преценила — след пространни и предпазливи проверки — като кротък по нрав; днес обаче реши да не поставя на изпитание кротостта му, защото животното, обикновено мирно, този ден изглеждаше странно възбудено и сновеше безспир от единия до другия ъгъл на оградената ливадка. Тиха насечена мелодия, напомняща свирня на тръстикова флейта, идваше от близкия гъсталак и, изглежда, имаше някаква тънка връзка между неспокойните обиколки на овена зад оградата и дивата музика от гората. Силвия поглеждаше във всички посоки и заизкачва обраслите в пирен склонове, които преминаваха в плавно заоблящи се хребети високо над Йесни. Звуците на тръстиковата флейта не се чуваха вече, но през гористите долчинки в краката ѝ вята се чуваше друга музика: напористия лай на хрътки, хукнали по петите на дивеч. Йесни бе точно в покрайнините на графствата Девън и Съмърсет с прочутите им ловни полета и понякога преследваните елени идваха насам. В същия момент Силвия видя и кафеникаво тяло, което преодоляваше хълм след хълм, скривайки се на интервали от погледа, докато пресичаше долчинките. Зад него не загъхваше свирепият хор на глутницата и младата жена усети как в нея се надига развълнуваното съчувствие, което човек изпитва към всяко преследвано същество, от чието залавяне не е пряко заинтересован. Най-сетне еленът — угоен септемврийски елен с прекрасни рога — преодоля и последната линия от нискорасли дъбове

и папрат и спря задъхан на откритата поляна. Очевидно щеше да продължи надолу към тъмнеещото дефиле, за да се добере през него до най-любимото убежище на елените — морето; за изненада на Силвия обаче животното обърна глава нагоре, към склона, и през пирена пое тежко, ала решително по билото. „Това ще бъде ужасно — помисли си тя, — кучетата ще го разкъсат пред очите ми.“ Но лаят на глутницата сякаш за момент бе загълхнал, а на негово място се чу отново откъслечната свирня на флейта, която екваше ту отсам, ту оттам, като че подтикваше капналия елен да прояви последно усилие. Силвия стоеше доста встрани от пътя му, полускрита сред гъсти боровинкови храсти, и наблюдаваше как еленът продължава сковано, залитайки, да се изкачва по склона. Грубата козина по врата му изпъкваше необикновено светла в контраст с потъмнелите от пяна хълбоци. Изведнъж чудноватата мелодия проряза въздуха досами младата жена, все едно идваше от гъсталака в краката ѝ, и в същия миг огромното животно зави и се насочи право към нея. На мига нейната жалост към него отстъпи място на ужас за собствената ѝ кожа. Силвия понечи да побегне, но гъстите пиренови стъбла се подиграваха с усилията ѝ и тя панически погледна надолу, надявайки се да види как ловджийските кучета приближават. Острите върхове на еленовите рога бяха на няколко метра от нея. Вцепенена от ужас, тя си припомни предупреждението на Мортимър да се пази от рогатите животни в стопанството. Тогава изведнъж с трепетна радост видя, че не е сама: на няколко крачки встрани от нея стоеше фигура на човек, нагазил до колене сред храстите.

— Прогонете го! — изпища Силвия, ала фигурата не помръдна.

Еленът се прицелваше с рога право в гърдите ѝ, в ноздрите ѝ нахлу противна, остра животинска миризма, очите ѝ се изпълниха с ужас. Но това не бе ужасът на настъпващата смърт, а ужас от друго: последното, което чуха ушите ѝ, беше екотът на звънлив двусмислен момчешки смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.